

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 01/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 719

“THUẬN CẢNH ĐÁNG SỢ HƠN NGHỊCH CẢNH”

Trong nghịch cảnh, chúng ta có sự phản tỉnh, có sự cảnh giác cao độ. Nhưng trong thuận cảnh, chúng ta không có sự cảnh giác, chính vì vậy mà sự đọa lạc, sự sai lầm của ta rất lớn mà ta không nhận ra, đến lúc nhận ra thì đã quá trễ rồi. Cho nên người xưa nói: **“Thuận cảnh làm người ta đọa lạc hơn, còn trong nghịch cảnh tuy khó khăn nhưng người ta có độ phản tỉnh, có độ cảnh giác cao”**.

Hòa Thượng nói: **“Người biết tu hành thì tâm của họ thanh tịnh, bình đẳng. Không luận là ở trong bất cứ cảnh duyên nào, thuận cảnh, nghịch cảnh, thiện duyên, ác duyên đối với họ đều là có lợi ích, đều là cơ hội để họ rèn luyện”**. Ở chỗ này, chúng ta chú ý Hòa Thượng nói **“người biết tu hành”**. Đối với người biết tu hành thì trong nghịch cảnh, thuận cảnh, thiện duyên, ác duyên họ đều luôn luôn ở trạng thái phản tỉnh. Người không biết tu hành trong nghịch cảnh thì rất phiền não, trong thuận cảnh thì thuận ý vừa lòng. Sự chuyển đổi ở trong tâm ta chỉ là một niệm của một triệu hai trăm ngàn tỉ ý niệm trong một giây vì vậy chúng ta khó mà phản tỉnh, khó mà nhận ra. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Người biết tu hành thì tất cả các cảnh duyên, nghịch cảnh, thuận cảnh, thiện duyên, ác duyên đều là cảnh giới tu hành, có nghĩa là họ luôn ở trong trạng thái phản tỉnh, theo dõi xem mình có đang bị tập khí sai khiến hay không”**.

Điều đáng sợ nhất là ngũ dục. Chúng ta đang sống trong khó khăn, khi gặp cảnh thuận ý vừa lòng thì chúng ta tham chấp, bám chấp vào đó khiến đạo tâm bị lui sụt. Phật dạy chúng ta phát tâm học Phật vì thành tựu Vô Thượng Phật Quả, học Phật để thành Phật chứ không phải vì để thành tựu phước báu ở cõi Trời, cõi Người, hay Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát. Người tu Tịnh Độ chúng ta phải vãng sanh Cực Lạc, ngoài ra không có vấn đề gì đáng bàn.

Hòa Thượng nói: **“Nhiều người tu hành nhưng bị đọa lạc ở chỗ danh vọng, lợi dưỡng, tích tài tán đạo”**. Tài không chỉ nói đến tiền của mà nói đến vật chất. Tiền tài vật chất càng nhiều thì không còn đạo tâm. Nhiều đạo tràng tu hành ban đầu chưa có danh vọng lợi dưỡng thì đạo tâm rất cao, khi có danh vọng lợi dưỡng thì đạo tâm không còn.

Hòa Thượng được người ta tặng rất nhiều bất động sản, rất nhiều biệt thự nhưng Ngài không nhận. Ngài nói: **“Cho tôi thuê căn nhà này, có hợp đồng giao kèo rõ ràng. Bên B tiếp nhận thì phải tu hành đúng như pháp. Nếu Bên B không tu hành đúng như pháp thì bên A có quyền lấy lại nhà. Bên B có quyền sử dụng nhưng không có quyền sở hữu”**.

Chúng ta thấy những người giàu có trên thế giới rất xa xỉ, một bữa ăn của họ vài trăm ngàn đô. Phước của chúng ta chưa là gì cả mà chúng ta cho rằng mình tu hành tốt nên có phước báu như vậy. Người niệm Phật phải có phước báu tương lai làm giáo chủ Tây Phương Cực Lạc chứ không phải tu để có phước báu là có vài tòa nhà. Phật nói: ***“Tuong lai ngôi Pháp Vương này ta nhường lại cho con”***. Chúng ta mới tu hành, vừa có đạo tràng đã cho rằng mình tu tốt, tự thỏa mãn, tự thuận ý vừa lòng thì đã mất đạo tâm.

Sáng nay có người nhắn tin hỏi tôi: ***“Thầy có biết đạo tràng nào tu hành thanh tịnh không?”***. Tôi trả lời: ***“Tôi không biết. Tôi chỉ biết trồng rau nên không biết nơi nào tu tốt, nơi nào tu xấu”***. Chúng ta nói nơi này tốt, nơi kia tốt nhưng họ có chỗ không tốt thì nhân quả đó chúng ta chịu.

Tất cả các cảnh duyên đều là cơ hội để chúng ta rèn luyện. Trong nghịch cảnh thì ta tu nhẫn nhục, chân thật hạ công phu, bất cứ khó khăn nào chúng ta cũng có thể nhẫn. Trong thuận cảnh, ta tu tâm thanh tịnh, tu tâm bình đẳng, không nhiễm ô, không đắm chấp. Thích Ca Mâu Ni Phật khi xưa cùng tăng đoàn nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm. Khi được người ta cúng dường đồ ăn, nếu ăn không hết thì các Ngài đem bỏ thí cho chúng sinh ăn, không bao giờ để dành ngày mai. Dù gặp một gốc cây to có thể che nắng che mưa nhưng hôm sau vẫn phải chuyển đi nơi khác, không đắm chấp. Tài sản của Phật và tăng đoàn là ba y một bát. Thời tiết bình thường thì đắp một y, lạnh thì đắp hai y, lạnh nữa thì đắp ba y.

Hòa Thượng nói: ***“Trong thuận cảnh khó hơn so với nghịch cảnh. Nghịch cảnh đào thải con người không nghiêm trọng, nhưng thuận cảnh đào thải con người rất nghiêm trọng”***. Trong chiến trường, con người không bị nhụt chí. Trong thương trường, con người bị nhụt chí. Trong Phật pháp cũng vậy, nghịch cảnh giúp chúng ta tôi luyện, giúp chúng ta có độ cảnh giác cao hơn. Trong thuận cảnh, con người bị đọa lạc, đắm chấp. Trong thuận cảnh, mọi việc đều xứng ý vừa lòng làm cho người ta cảm thấy vui thích và thỏa mãn cho nên tâm phấn đấu hướng lên không còn nữa.

Hòa Thượng nói: ***“Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu người tu hành đã bị thuận cảnh đào thải! Lúc còn khó khăn thì họ rất phấn đấu, nhưng khi bắt đầu có những thuận lợi rồi thì sự phấn đấu đó không còn nữa, tâm mong cầu viễn ly thế gian không còn cao. Lúc đó họ sinh ra bám chấp, bám chấp địa vị, bám chấp thân phận, bám chấp đạo tràng, rất nhiều những bám chấp”***.

Trên Kinh Phật nói: ***“Tất cả các pháp đắc thành u nhân”***. Tất cả các pháp muốn có được thành tựu thì phải nhẫn, một số người tu hành đến sau cùng bị thất bại, thoái chuyển, đọa lạc, nguyên nhân là họ không thể nhẫn được, không thể nhịn được. Danh vọng lợi dưỡng cứ tăng dần, tăng dần đến cuối cùng họ bị sa vào lưới của ma.

Hòa Thượng trong cuộc đời tu hành, thứ gì cũng được người ta tặng, nhưng thứ gì Ngài cũng từ chối cho nên Ngài không bị ràng buộc. Ngài là ***“tam bất quản”***, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Người ta chụp được hình của Thần Hộ Pháp ở trong đạo tràng niệm Phật, đưa bức hình cho Hòa Thượng xem. Hòa Thượng bảo họ xé bức hình đó đi, không phở biến.

Người xưa nói: **“Quân tử thành nhân chi mỹ”**. Người quân tử chỉ thành toàn việc tốt cho người. Quân tử chỉ là chuẩn mực ở thế gian. Quân tử, Hiền nhân, Thánh nhân, cao nhất là Phật. Phật là CHÂN THÀNH, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, CHÁNH GIÁC, TỬ BI. Chúng sanh chúng ta là phàm phu, khởi tâm là hi vọng ích ai lạc dục. Họ tu vài năm, được tặng một cái đạo tràng thì tưởng rằng mình tu hành có công phước, tưởng rằng Phật ban cho mình. Họ sai rồi! Nếu Phật làm việc đó thì Phật khiến cho chúng sanh đọa lạc rồi. Phật không làm thì ma làm. Phật ban cho chúng sanh là **“vô duyên đại từ”**, yêu thương vô điều kiện. Ma giúp chúng sanh có điều kiện. Ma hưởng nhờ phước báu tu hành của chúng ta, khi không thuận ý vừa lòng thì ma đòi lấy lại. Ma cho 1 nhưng lấy lại 2, lúc đó thì chúng ta thê thảm. Điều này không phải tôi nói mà là Hòa Thượng nói khi giảng **“Kinh Vô Lượng Thọ”**. Ma lấy lại bằng cách nào? Con ốm, con phá hoại, con bán nhà, tan nhà nát cửa.

Cho nên chúng ta tu hành thì tâm phải thanh tịnh, xa lìa được tập khí phiền não của mình, đó mới là chính nghĩa. Tự tư tự lợi phải hàng phục được đến mức thấp nhất. Danh vọng lợi dưỡng phải hàng phục được đến mức thấp nhất. Năm dục sáu trần phải hàng phục được đến mức thấp nhất. Tham sân si mạn phải hàng phục được đến mức thấp nhất. Đó mới là công phước.

Trong Tứ Thánh Quả thì quả thấp nhất là Tu Đà Hoàn, hoàn toàn vô ngã thì mới chứng được. Người vãng sanh phải không còn một chút nào dính mắc nào ở trong nội tâm của mình. Hòa Thượng nói: **“Người tu hành bị thuận cảnh đào thải nhiều không tính kể. Ta phải tu chữ “NHÃN” ở trong tất cả các cảnh giới: Thuận cảnh không khởi tâm tham, nghịch cảnh không khởi tâm sân, ngay trong nghịch cảnh vẫn giữ được tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng. Đây mới là nhãn”**.

Các Tổ Sư dạy chúng ta tu hành, dù Vua Trời Đế Thích xuống nói **“Thôi đừng vãng sanh! Ta nhường cho nửa khung trời”** thì chúng ta cũng không có ý niệm tư vương đến. Phải có tâm đó mới là tâm người vãng sanh. Chúng ta tu hành được người ta tặng cho một tòa nhà thì cho rằng đó là Phật A Di Đà ban tặng. Thật ra đó là thông lọng của Ma Vương, không phải là Phật tặng. Khi chúng ta có phước báu, trở thành đồ chúng của Ma Vương thì chúng ta rất thích. Hòa thượng nói: **“Cục vàng nhỏ ta không thích, không động tâm, vậy cục vàng lớn hơn ta có động tâm không? Ma rất khôn. Chúng ta động tâm ở mức độ nào thì ma đưa vừa đủ ở mức độ đó chứ không bao giờ đưa dư thừa”**. Chúng ta không động tâm trước 5 triệu, vậy thì 50 triệu, 500 triệu, 5 tỉ, 5 ngàn tỉ ta có động tâm không? Hòa Thượng là **“tam bất quản”**, không quản việc, không quản tiền, không quản người, đến bây giờ Ngài vẫn ở tạm nhà người ta.

Thật ra, chúng ta thử nghĩ xem: Đạo tràng này là của mình, đạo tràng kia là của mình. Vậy thì khi chúng ta ra đi sẽ vô cùng phiền não. Chẳng nhẽ Phật đi giúp chúng ta phiền não? Hòa Thượng nói: **“Thuận cảnh đào thải người tu hành rất nghiêm trọng. Nghịch cảnh làm người ta cảnh tỉnh, phản tỉnh, nỗ lực. Thuận cảnh khiến người ta đắm chìm, không còn tâm xuất ly”**. Họ muốn sống lâu thêm một chút để niệm Phật, nghe có vẻ hợp lý quá! Người chân thật giác ngộ, chân thật niệm Phật mong được vãng sanh sớm ngày nào thì tốt ngày đó.

Bởi vì đời ác ngũ trược này làm cho người ta ô nhiễm, ô nhiễm thì đọa lạc. Nếu tôi nói nhiều chỗ này thì sẽ không có người tu, người tu ít đi nhưng tôi vẫn phải nhắc.

Người xưa đã làm ra biểu pháp. Xưa kia, cư sĩ Bàng chất hết đồ đạc, tài sản xuống thuyền, rồi đục lỗ cho thuyền và đồ đạc cùng chìm xuống sông. Sau đó cả gia đình Ngài sống cuộc đời thanh đạm, ngày ngày đan dép cỏ bán lấy tiền sinh sống. Người ta hỏi: “*Ông không dùng thì tại sao không cho người khác dùng? Tại sao ông không làm việc tốt?*”. Ngài trả lời rằng: “***Việc tốt không bằng không việc gì***”. Làm việc tốt mà khiến tâm mình phiền não, khiến tâm mình không thanh tịnh thì tốt nhất là không làm. Ngài muốn phá chấp của người thế gian, người thế gian làm việc tốt nhưng bị dính mắc vào việc tốt. Ngài tự tại, muốn vãng sanh lúc nào thì đi lúc ấy.

Một người bỏ tiệm vàng để xuất gia đi tu. Trong một bữa cơm, ông chọn quả chuối to đẹp để ăn. Đến khi ăn xong, về phòng rồi ông mới giật mình phản tỉnh thấy mình vẫn còn tâm tham. Phật không dạy chúng ta bỏ nhà cửa, bỏ tài sản mà dạy chúng ta bỏ tâm tham. Nếu vẫn còn tâm tham thì “***đáng sanh tử như thế nào vẫn sanh tử như thế đó, đáng đọa lạc như thế nào vẫn đọa lạc như thế đó***”. Phật dạy: “***Cần tu Giới – Định – Tuệ. Diệt trừ tham sân si***”. Phật không dạy chúng ta đối đối tượng tham sân si mà dạy chúng ta diệt trừ tâm tham sân si.

Hòa Thượng cả một đời tu hành đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngài nói: “*Nếu tôi xây chùa thì không biết ngôi chùa đó lớn như thế nào!*”. Người ta tặng Hòa Thượng rất nhiều bất động sản nhưng Ngài một mực từ chối. Chúng ta là người tu hành mà trở thành người để họ trực lợi trực danh thì chúng ta có thoát được nhân quả hay không? Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: “***Thuận cảnh đào thải con người, làm cho rất nhiều người bị đọa lạc. Cho nên phải “nhẫn” trong cả nghịch cảnh và thuận cảnh. Trong nghịch cảnh chúng ta nhẫn để vượt qua khó khăn. Trong thuận cảnh chúng ta cũng phải nhẫn. Việc gì lợi ích chúng sanh thì chúng ta nhận để chúng sanh được lợi ích. Nếu vì lợi ích của ta mà ta tiếp nhận thì ta đã bị đọa lạc rồi***”.

Có người đến nhà tôi ở ba ngày. Ngày thứ nhất họ phát tâm tặng tôi cái tủ lạnh. Ngày thứ hai họ phát tâm tặng tôi cái hàng rào. Tôi đều từ chối. Chữ “***nhẫn***” ở đây không chỉ là nhẫn trong nghịch cảnh mà phải nhẫn trong thuận cảnh. Nhẫn trong nghịch cảnh không khó bằng nhẫn trong thuận cảnh. Trước đây, có người năn nỉ tôi đến ở trong một căn biệt thự cực kỳ sang trọng. Tôi không nhận lời mời đó, tôi về nhà trải chiếu nằm trên đất. Bây giờ họ không liên lạc với tôi nữa cũng không có gì để oán trách tôi.

Hòa Thượng nói: “***Xã hội trước mắt, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, mê hoặc vô cùng to lớn. Máy người có thể vượt qua cám dỗ của năm dục sáu trần? Vì vậy phải nên biết cái hại của thuận cảnh đáng sợ hơn nhiều so với nghịch cảnh***”. Trong nghịch cảnh khởi sân hận thì bạn có thể cảm giác được, có thể nhận ra tại vì di chứng của sân hận là tức ngực, ta biết nó rất hại. Trong thuận cảnh, bạn khởi tâm tham si, nhưng chính mình một chút tâm cảnh giác cũng không có, vì thế mà đọa lạc.

Nếu trên thế gian này có người “***tam bất quản***”, không quản người, không quản việc, không quản tiền thì cho dù người đó không phải là Phật Bồ Tát nhưng cũng đáng để chúng ta lay sát đất rồi. Hòa Thượng cả một đời

hơn 40 năm, hơn 50 năm không đụng đến tiền, không biết đến tiền. Họ không tin điều này nhưng đó là sự thật. Vậy mà họ còn báng bổ, mắng mỏ Hòa Thượng.

Từng lời dạy của Hòa Thượng vô cùng sâu sắc. Hòa Thượng “*dĩ thân diễn giáo, dĩ thân tác tắc*”, Ngài chính mình làm gương. Ngài biết thuận cảnh vô cùng đáng sợ nên từ năm 36 tuổi, Ngài bắt đầu học “*tam bất quản*” theo Tổ Sư Ấn Quang, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Hòa Thượng nói: “*Tích tài tán đạo. Nếu bạn cất chứa của cải vật chất thì đạo tâm của bạn đâu còn*”. Những bài học này Ngài dùng hết lòng hết dạ để chia sẻ, không phải Ngài chỉ nói để chúng ta làm mà chính Ngài đã làm. Mọi người đừng hiểu lầm!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!